

mona kasten

začít znovu

román

**ZAČÍT
ZNOVU**

© 2016 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Petra Švecová, 2018

Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2018

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7585-443-8 (pdf)

MONA KASTEN

ZAČÍT ZNOVU

Přeložila Petra Švecová

*Pro Christiana,
který mě podporoval
ze všech nejvíc.*

ZAČÍT ZNOVU – PLAYLIST

BANKS

Brain
Waiting Game

DEPTFORD GOTH

Feel Real

BUSTED

Meet You There
Can't Break Thru

ONE DIRECTION

Strong
Right Now

YELLOWCARD

Ocean Avenue
Breathing

FALL OUT BOY

Irresistible
The Kids Aren't Alright
Fourth Of July

TAYLOR SWIFT

I Wish You Would
New Romantics
Red
Fearless

THIRTY SECONDS TO MARS

A Beautiful Lie
Attack

NICK JONAS

Jealous

JACK Ü, SKRILLEX, DIPLO, JUSTIN BIEBER

Where Are Ü Now

1. kapitola

White.

Zírala jsem na domovní štítek. S hlavou nakloněnou na stranu jsem natáhla prst, pak jsem se ale zarazila a v poslední vteřině ho nechala klesnout. Pevně jsem stiskla rty a ruku sevřela v pěst, zatímco mi hlavou ještě jednou proletěly události posledních dnů.

Hádky s rodiči, které se vlekly dlouhé týdny, 1 736 kilometrů a dvacetihodinová cesta autem byly za mnou. Teprve předevčírem jsem dorazila do Woodshillu a poslední dvě noci jsem strávila v zanedbaném hostelu. Zatímco jsem během prvních pár hodin měla pocit, že se musím vrátit zpátky, teď už jsem měla čistší hlavu, skutečně jsem to zvládla. Byla jsem tady, i když začátek probíhal úplně jinak, než jsem si představovala. Samozřejmě jsem si svůj domov na dálku trochu prohlédla. Oregon a jeho hory, lesy i univerzitní kampus jsem znala z internetu. Včera jsem absolvovala úvodní hodiny pro nováčky z prvních semestrů a potom jsem začala s prohlídkami bytů,

které jsem si našla na internetu. Prozatím zbytečně, protože až doteď to byl všude dost průšvih. Ale jsem v Oregonu! Svoboda.

Jen tahle myšlenka mě poslední měsíce držela nad vodou. Konečně můžu mít svůj život takový, jaký chci. Uplynulých devatenáct let bylo tak děsivě tísnivých. Někdy jsem se cítila jako pták, který se z klece dostal jen na pár minut, aby předvedl několik svých kousků. Jestli se tak dá označit to, že se člověk na večírku usměje na někoho, koho nezná, nebo si s někým popovídá. V tom případě jsem byla dokonale vycvičený ptáček.

Vzhled byl pro mé rodiče vždycky tím nejdůležitějším. Pořád jsem měla dokonale upravené vlasy a skvěle padnoucí oblečení od známých návrhářů. Perfektní úsměv jsem zvládala na povel. Vždycky jsem musela být bez chybičky – aspoň navenek.

Jedna z prvních záležitostí, které jsem musela po příjezdu na univerzitu vyřídit, byla (kromě vybalení pár krabic) návštěva kadeřnictví. Nechala jsem si své dlouhé blond vlasy ostříhat a obarvit. Teď rámoval můj obličej hnědý sestřih – poprvé jsem mohla mít svou přirozenou barvu vlasů. Moje matka mi to nikdy nedovolila, nemohla snést fakt, že jsem je zdělila po otci. Spoustu let mě každé čtyři týdny vlekla do některého z luxusních salonů, kde na člověka pohlíželi jako na podivné zvíře, když měl vlasy odrostlé jen o maličko víc než o pár milimetrů. Trvala na tom, že si musím vlasy barvit na blond, aby co nejvíce vynikla barva mých očí – zvláštní kombinace šedé a zelené. Už jako malá holka jsem musela ráno vstávat dřív, abych měla dost času na žehlení svých vlnitých vlasů tak, aby dokonale rámovaly můj obličej.

S tím byl teď definitivně konec. Už nikdy nedovolím nikomu – a rozhodně ne své matce –, aby kontroloval, jak vypadám! Vždycky když mě některý pramínek vlasů, které jsou teď sestřižené těsně pod bradu, zašimrá na krku nebo mi ulpí na tváři, uvědomím si znovu svou nově získanou svobodu. Tenhle účes byl prvním krokem, a i když to zní pošetile a hloupě, cítila jsem se teď jako nový člověk.

Při hledání bytu jsem bohužel zatím moc úspěch neměla. Žádost o kolej jsem si nepodala, neměla jsem totiž chuť se jednoho dne probudit a zjistit, že v mém pokoji stojí matka a opovržlivě si prohlíží můj nový domov. Už jen z tohoto důvodu jsem se rozhodla hledat si raději spolubydlení někde v blízkosti univerzitního kampusu – tam mě, alespoň doufám, nenajde tak rychle. Bohužel se mi to všechno poněkud zkomplikovalo, jak jsem během posledního půldne zjistila.

Za prvé jsem našla jen pár pokojů, které byly volné v den, kdy jsem musela uvolnit místo v hostelu, a pak – jedna prohlídka za druhou byly až doteď propadák.

Při první prohlídce mého nového potenciálního bydlení spolubydlícího nejvíc zajímala velikost moje podprsenky. Při pomyslení na toho zvrhlíka jsem měla husí kůži. Mladá matka, která vtíravě páchla po cigaretách a nehledala spolubydlící, ale chuť pro své dítě, nebyla o moc lepší. V bytě číslo šest jsem narazila na pár. Vypadali, že se na sebe vrhnou ještě během prohlídky. Všechny ostatní byty pak byly buď zaneřáděné, nebo plesnivé. Hledání ubytování jsem si představovala snazší. Asi proto mi bylo zatěžko zmáčknout zvonek u posledního domu. Mezitím se rozsvítilo světlo, které osvětlovalo zvonky bytů, a písmenka na domovním štítku se teď odrážela na moje kůži.

White.

Tohle byla moje poslední šance. Další nabídky jsem ne-našla. Pokud se sem začátkem příštího týdne nebudu moct nastěhovat, skončím nejspíš na ulici. Na začátku semestru bylo zkrátka všechno bez výjimky obsazené. Navíc ceny pořád stoupaly. Týden v pokoji pro dva už mě stál celé jmění. Sice jsem na účtu měla slušnou sumu, ale neplánovala jsem všechno utratit za mizerný byt s jedenácti spolubydlícími a společnými sprchami na chodbě.

Tenhle byt jsem potřebovala, a jestli ho nedostanu, začnu své univerzitní studium na lavičce v parku nebo budu spát ve svém malém autě, rozhodně se ale nevrátím do Denveru. Rozhodně se nevzdám. Tohle bude můj nový domov, ať to stojí, co to stojí. A jestli budu muset strávit pár nocí pod širým nebem, bude to taky v pořádku, jen když se nebudu muset vrátit.

Zhluboka jsem se nadechla a zmáčkla jsem zvonek. Zatímco jsem čekala, ještě jednou jsem se zhluboka nadechla. Zadržela jsem dech. *Jedna, dvě, tři, čtyři, pět...*

V duchu jsem počítala a zavřela jsem oči, konečně se ozvalo tiché bzučení, které signalizovalo, že můžu otevřít a vstoupit. Ještě jednou jsem se zhluboka nadechla, než jsem se opřela do dveří. Mr. K. White – jeho jméno jsem ještě neznala – v e-mailu uvedl, že byt je ve druhém patře na levé straně. Ještě než jsem začala stoupat do schodů, slyšela jsem, jak se dveře nade mnou otevřely, a hned poté jsem zaslechla tichý šepot, který byl stále zřetelnější, zatímco jsem se blížila.

„Moje číslo máš,“ zaševalil ženský hlas.

Zakašlání. „Víš přece, že...”

„Nic závazného, já vím, já vím. Už jsi mi to objasnil dost zřetelně.“

V následujícím okamžiku se rozezněl podezřelý mlaskavý zvuk. Zaposlouchala jsem se. Byla jsem si skoro jistá, že se tam právě teď někdo líbá. Než jsem stihla vzhlédnout, šel proti mně kdosi po schodech. Neuvědomila jsem si, že jsem se zastavila. Zatímco jsem znovu pokračovala ve stoupání, prohlížela jsem si své modře nalakované nehty a stříbrné páskové sandály, jeden z mála drahých kusů oblečení, které jsem si s sebou vzala. Na některých věcech jsem lpěla víc, než jsem si byla ochotná připustit.

Těsně nade mnou se rozeznělo tiché zavzdychání, zvedla jsem hlavu. Právě jsem míjela dívku, která určitě právě vycházela z bytu, do kterého mám jít na prohlídku. Nepodívala se na mě, proběhla s tichým zasněným úsměvem kolem mě. Podle jejích zarudlých tváří a rozčuchaných vlasů řešila něco úplně jiného. Ach bože.

Se zamračeným výrazem jsem vystoupala několik posledních schodů. Pana Whitea jsem nikde neviděla. Váhavě jsem procházela chodbou a rozhlížela se na obě strany. Na levém konci byly jedny dveře pootevřené. To musel být ten správný byt. Pootevřela jsem dveře trochu víc a nerozhodně jsem zůstala stát na prahu.

Chodba byla uklizená, spatřila jsem věšák, na kterém viselo pár bund. Pod ním stály různé tenisky, turistická obuv a vysoké kožené motorkářské boty. Uznale jsem pozvedla obočí. Tahle sbírka bot ukazovala na různorodé zájmy. Odvážila jsem se přes práh a vstoupila do úzké chodby. Když jsem uviděla světlé lamino, úlevou jsem vydechla. Konečně žádný koberec.

Rychle jsem se vyzula a své boty postavila vedle ostatních. Jestli jsem se za poslední dny něco naučila, tak to, že tohle dělá dobrý dojem – i když není úplně příjemné vyzouvat se před špinavým, zanedbaným kobercem. „Promiň, kámo!“ ozvalo se tlumeně z pokoje, který byl dál od vstupních dveří. „Snad celou hodinu jsem se ji snažil dostat z bytu, abych nevypadal jako blbec. Ale některé prostě nerozumí a stojí tady jak blbky...“ No, evidentně to byl milý chlapík. Hlas byl teď zřetelnější. „Bylo to trošku narychlo, ale fajn, že to vyšlo.“ Slyšela jsem, jak se blíží. Jeho kroky se rozléhaly po podlaze.

„Jestli tu někdy někoho budeš mít, jsem ten poslední, kdo by to odsuzoval, alespoň dokud...“

Mr. White se objevil ve dveřích. Nejen on zůstal stát s otevřenou pusou. Slyšitelně jsem se nadechla. První, co jsem vnímala, byla horní část těla. Nahé svalnaté ploché břicho. Potom tetování. Nevědomky jsem položila hlavu na stranu a sledovala tahy inkoustem na opálené kůži. Škoda že jsem s sebou neměla brýle. Písmena na předloktí jsem rozeznávala jen rozmazaně, a co měly představovat kruhy, které se táhly kolem jeho bicepsů, jsem nevěděla.

Ježíši Kriste na nebi.

Zakašlal, a to mě vytrhlo z transu.

„Co tady u všech čertů děláš?“

Zírala jsem na něj úplně vyvedená z míry. Nebyl o moc starší než já, nanejvýš o dva nebo tři roky, a měl teplé karamelové oči, strniště a vlasy nahoře delší a po stranách sestříhané nakrátko. Konečně mi zase naskočil hlas. „Přišla jsem na prohlídku. Psali jsme si,“ vypadlo ze mě příliš rychle a rozrušeně.

Pan White – říkala jsem mu tak sama pro sebe, ale nahlas by to znělo napůl jako urážka – naklonil hlavu a našťvaně si mě prohlížel. „A. Harper...“ brumlal potichu. Zdálo se, že mu to konečně docvaklo. Ještě jednou mě celou sjel pohledem, rysy mu ztvrdly a pomalu zavrtěl hlavou. „Ne.“

Ne? Jak ne? Zmateně jsem mu vrátila jeho kritický pohled a chtěla jsem mu něco říct, ale on opakoval: „Ne.“

„Co to má znamenat – ne?“ Zkřížila jsem ruce. „Přece jsme si mejlovali!“

„To musí být omyl. Ty se sem rozhodně nenastěhuješ,“ řekl, otočil se ke mně zády a zmizel... Neměla jsem tušení, do kterého pokoje, vlastně jsem si ten pitomý byt ještě ani neprohlédla! „Cestu ven najdeš sama,“ zavolal na mě. Znovu jsem otevřela pusu. Nebyla jsem schopná slova.

Ten týpek prostě zmizel. Nechal mě stát ve své chodbě, aniž by mi dal šanci říct jediné slovo ze své řeči, kterou jsem měla na prohlídky připravenou. V posledních dvaceti čtyřech hodinách mi bylo neuvěřitelně mizerně, ale tohle... tohle bylo peklo.

V hlavě se mi rozhořel požár a vydala jsem ze sebe frustrované zaúpění. S dusotem jsem se vyběhla za panem Whitem.

„Hej!“ zavolala jsem rozčileně a vpadla do místnosti, ze které se vyklubal světlý, pohodlný obývací. Ten pitomec se v chůzi zastavil a otočil se ke mně. Jeho obočí se našťvaně stáhlo. „Nemůžeš mě jednoduše vyhodit, aniž bys mi ten byt vůbec ukázal!“

„Že nemůžu?“ teď si založil ruce on, a tak jsem mohla rozeznat několik tahů na jeho předloktí. V uších mi znělo

naštvané tiché supění mé matky, poznala jsem tak vždycky, že danou věc by považovala za naprosto nepřijatelnou.

„Ne, nemůžeš. Mejlovali jsme si, zatraceně! Pozval jsi mě, abych si byt prohlídla, takže teď chci dostat alespoň šanci. Byla bych dobrá spolubydlící.“ Všechno jsem se snažila, aby to neznělo jako výhrůžka, což se mi tak docela nepodařilo.

Ten idiot pozvedl obočí a klidně si mě prohlédl od hlavy až k patě. „Jak už jsem jednou říkal, je to nedorozumění. Myslel jsem si, že jsi kluk, což rozhodně nejsi.“ Znovu si mě opovržlivě prohlédl. „Hledám spolubydlícího, ne spolubydlící.“ Znělo to dost strojeně.

Alarm v mé hlavě teď bil na poplach. Ostatní prohlídky byly všechny tak mizerné, že to přesahovalo i moje nejhorší představy. „Víš vůbec, co jsem v posledních dvou dnech zažila?“ začala jsem a můj pulz už byl zase o trochu rychlejší. „Jeden týpek v nátlévníku se mě ptal na velikost podprsenky, ten nátlévník byl špinavý. Třikrát jsem jako možnost zaplacení dostala sexuální nabídku, jednou jsem mohla být chůvou a dvakrát jsem skoro sledovala koitus svých potenciálních spolubydlících!“

Začala jsem být dost hlasitá, ale nedokázala jsem se soustředit na to, abych se ztišila. Příval slov se najednou nedal zastavit, jak jsem byla vzteklá. Kdybych aspoň věděla, kde je v tomhle zatraceném bytě kuchyně, vběhla bych tam a vzala bych toho arogantního idiota pánví po hlavě – přesně tak, jak to dělají Tom a Jerry.

„Viděla jsem pokoje, které byly celé plesnivé. Byla jsem v bytech, které byly tak plné odpadků a špíny, že nebylo vidět podlahu. Vážně, občas jsem nevěděla, jestli stojím na koberci

nebo na něčem jiném. Byla jsem v apartmánech, kde byla cítit tráva tak silně, že mi to bohatě stačilo.“ Přistoupila jsem k němu o krok blíž a narovнала jsem se. „Ve Woodshillu to byl až doted' naprostý průser, starouši. Takže mi teď neříkej, ať jednoduše zmizím. Chci ten pitomý pokoj vidět.“

Teď už se netvářil tak příšerně našťavaně, ale spíš lhostejně. Jako by se mnou jen ztrácel svůj drahocenný čas. „Právě proto nechci žádnou spolubydlící,“ řekl naprosto klidně. „Na neko-nečné brebentění a emocionální výlevy fakt nemám náladu.“

Moje ramena se trásla tím, jak vysoko v tu chvíli vystřelil adrenalin v mém těle. Nejspíš to nebyl moc dobrý nápad, zahrnout tohohle chlápka svými problémy. Občas jsem ale dokázala zastavit až ve chvíli, kdy už bylo všechno venku.

„Už jsi skončila, nebo si budu muset ještě něco vyslechnout? Pokud ano, rád bych si nejdřív něco oblékl,“ pokračoval naprosto lhostejně, což ve mně probouzelo ještě větší vztek.

„Fajn,“ zasyčela jsem a otočila jsem se jako na podpatku – abych hned vzápětí zakopla o stojací lampu. Zaklela jsem. Hlasitě. Za sebou jsem uslyšela smích. Byl hluboký, což se mi normálně u mužů líbí, ale u toho arogantního namyšleného parchanta to nefungovalo. Když jsem vycházela, slyšela jsem, jak zazvonil telefon. Byla to písnička od Fall out Boy. Ten idiot tedy měl alespoň hudební vkus. Měla jsem chuť zaprskat jako kočka. Možná bych si nějakou mohla pořídit, najednou jsem se s tímhle zvířetem cítila tak spřízněná jako nikdy předtím.

Slzy vzteku mě pálily v očích, když jsem si znovu obouvala sandály. Nechtěla jsem se vracet zpátky do Denveru k životu, který byl falešný – stejně jako každá plastická operace. Celá

moje osobnost byla jen fasáda, kterou vytvářela moje matka podle svých představ a přání. Poprvé před třemi lety jsem si uvědomila, jak daleko je ochotná jít. Moje důvěra k ní se napřed otřásla v základech a nakonec se rozbila na tisíc kousků. Věřila jsem, že mě moje máma bude vždycky chránit. Místo toho se jen snažila udržet vnější dojem a mě zamotávala do lží, které jsem sotva dokázala unést. Potom už nebylo nic jako předtím. Těžce jsem polkla a snažila jsem se zahnat tyhle myšlenky.

Adrenalin udělal své a roztrásl se mi ruce, takže jsem potřebovala víc času, abych si obula sandály. Tlumeně jsem vnímala hlas toho kreténa, očividně telefonoval. O pár vteřin později hlasitě zaklel.

Znovu jsem slyšela jeho bosé nohy na podlaze, když přišel do chodby. Zatraceně, proč jsem si musela vzít zrovna tyhle boty? Tenisky by byly mnohem pohodlnější a na obouvání rychlejší.

„Hej,“ uslyšela jsem za zády jeho hlas. Nechala jsem pravou botu nezapnutou a pomalu jsem se zvedla.

„Co je?“ vybafla jsem a vztekla na něj zírала.

Mezitím si oblékl modré námořnické tričko, měl ho na hrudníku trochu napnuté. Znovu si založil ruce na prsou a prohlédl si mě se zamračeným výrazem. „Další zájemce mi to právě odřekl,“ promluvil a zvedl ruku, ve které držel telefon.

„Aha,“ řekla jsem nezúčastněně a hledala ve své tašce klíče od auta.

Jeho dýchání bylo hlasité, a tak dlouho poklepával nohou o podlahu, až jsem neměla jinou možnost než se na něj znovu podívat.

„Budeme mít pravidla,“ začal po chvíli a podíval se na mě, jako by mě celou skenoval.

„Pravidla? Proč, jestli se můžu zeptat?“ Moje trpělivost už byla opravdu u konce. Chtěla jsem se jen vrátit do hostelu a vybrečet se z lítosti nad sebou samou. Až to trochu přejde, podívám se po dalších inzerátech. Řeči toho nepřátelského týpka mi teď byly ukradené.

„Pro tebe. Jestli chceš ten pokoj, budeme mít pravidla, která budeš dodržovat.“ Pak udělal cosi, co mělo znamenat, že ho mám následovat, a vrátil se zpátky do obýváku. Jako by si myslel, že půjdu za ním!

„Já ten tvůj podělaný pokoj nechci!“ zavolala jsem za ním, sehnula jsem se a konečně si zapnula přezku na druhém sandálu.

Jeho hlava se znovu vynořila ve dveřích. Rukou si projel vlasy. „Poslouchej, já potřebuju prachy a nemám chuť dál hledat. Vždycky se stane, že se někdo ozve a pak to odřekne.“

„Čím to asi bude...“, odfrkla jsem.

Ignoroval to. „A ty nutně potřebuješ pokoj, tak se přestaň takhle tvářit a prohlídni si ho.“

Otevřela jsem pus, abych mu odpověděla, ale ten blbec už zase zmizel v obýváku, aniž by počkal na mou odpověď.

Chtěla jsem odejít a pořádně za sebou prásknout dveřmi. Místo toho jsem se ale zastavila. Pokud jsem k sobě měla být upřímná, musela jsem přiznat, že tenhle byt byl hezčí než všechny ostatní byty, které jsem včera a dnes viděla – a taky bylo jasné, že začátek semestru by byl příjemnější tady než na lavičce v parku. Rozhodně bych se na ten pokoj aspoň mohla podívat. Ten chlápek byl pitomec, ale to teď bylo celkem

jedno – dneska už jsem zažila tolik trapných a nepříjemných situací, že další ještě zvládnou.

„No dobře.“ Už jsem si ale znovu nedala tu práci se zouváním bot a šla jsem rovnou do obývacího. Teď, když jsem se postupně uklidnila, mohla jsem konečně ocenit prostor i jeho zařízení. Obrovská sedačka ve tvaru „U“ stála uprostřed místnosti, na ní několik polštářů perfektně sladěných vzorem i barvou. Vzadu bylo široké okno, za ním byl vidět balkon. Vpravo se rýsovala otevřená kuchyně s pultem a velkou pracovní plochou.

„Obývací už znáš, tady vzadu je kuchyně. Tady je koupelna,“ řekl týpek, zatímco jsme procházeli obývacím. Rukou mávl směrem k napůl otevřeným dveřím. Zachytila jsem světle modré dlaždičky a velkou vanu dřív, než jsme zůstali stát před posledními dveřmi.

„Tady to je. Není nijak zvlášť velký, ale pořád je to lepší než kolej.“

Stiskla jsem kliku. Když jsem vstupovala do místnosti, bezděčně jsem zadržela dech.

Pokoj byl celkem malý. Možná třináct čtverečních metrů, ale béžový nátěr i okno, kterým dovnitř svítilo zapadající slunce, z něj dělaly útulné místo. Dívala jsem se na pokoj, kde nikdo nebydlel – až na poličku a psací stůl, bílou otočnou židli a postel byl úplně prázdný. Při pohledu na poskvřenou matraci jsem nakrčila nos. Opravdu jsem nechtěla vědět, co všechno tenhle nábytek zažil.

„Bez obav, Ethan si svoji postel ještě vyzvedne,“ řekl blbeček s kývnutím směrem k posteli. „Psací stůl a poličku si můžeš nechat, jestli chceš.“

Pomalu jsem přikývla a odtrhla oči od postele. I v tomhle pokoji bylo na podlaze světlé lamino. Zvedla jsem hlavu a prohlédla si každý roh pokoje zvlášť, jestli náhodou neuvidím nejmenší stopy vlhkosti. Všechno se zdálo být v pořádku.

Tady bych se mohla učit, a až bude pryč postel, pořídím si rozkládací pohovku, abych ušetřila místo. Před mýma očima už se rýsoval obraz pěkného přehození, který si pořídím. A řetěz s barevnými světýlky. Do téhle místnosti rozhodně patří! Matka vždycky tyhle věci nenáviděla, protože podle jejího názoru působily levně a nehodily se k ostatnímu zařízení. Kromě toho mi vždycky připomínala, že už jsem moc stará na takové dětské kravinky, a když jsem si je jednou dokonce tajně koupila ze svého kapesného, přikázala služebné, aby je okamžitě odstranila. Rozhodně si je sem pověsím. A celou místnost zaplním věcmi, které jsem nemohla mít doma, protože neodpovídaly matčiným představám.

Ani tenhle chlápek by neodpovídal jejím představám, napadlo mě najednou. Při pohledu na něj by se o ni nejspíš pokoušel infarkt nebo by se pozvracela. Při téhle představě jsem se musela pousmát.

„Beru to,“ řekla jsem bez váhání. Otočila jsem se k němu a zůstala jsem na okamžik civět na jeho zamyšlenou tvář. Potom mě do očí praštilo písmo na jeho předloktí a... Ano, mámu by na místě trefil šlak. Nehledě na to, že díky tomuhle pokoji budu mít střechu nad hlavou, dělala právě takhle představa byt ještě lákavějším.

„Ještě neznáš pravidla,“ varoval mě, ale na jeho očích bylo vidět, že se baví.

„Tak začni,“ řekla jsem a otočila jsem se ještě jednou dokola. U žádného jiného pokoje jsem neměla pocit jako tady. Instinktivně jsem cítila, že se tady budu cítit dobře. Někáká pravidla v tom nehrála roli.

Pan *v-žádném-případě-tu-nebude-bydlet-žena* šel pomalu ke stolu. Zády se o něj opřel a založil si ruce na prsou. Teď už mi ten pohyb nepřipadal provokativní, dokonce se jevil spíše jako obranný.

„Za první,“ začal a zvedl prst, „nebudeš mě zatěžovat svými ženskými záležitostmi. Nezajímá mě ani trochu, jak se máš a co děláš, takže mi zkrátka nevnucuj svou společnost! Nebudou tady žádné dámské dýchánky, já rozhoduji o televizním programu a pohovka je moje. A taky se mi sem nebudeš chodit vyplakávat ze svého neštěstí.“

„S tím můžu žít,“ odpověděla jsem chladně.

„Za druhé,“ pokračoval nerušeně, „budeš držet zobák, pokud tu někoho budu mít. Nemám potřebu ospravedlňovat se ve svém vlastním bytě.“

„Mně je přece jedno, co tu s kým provozuješ,“ střelila jsem zpátky, ale vrhla jsem skeptický pohled směrem ke dveřím. Jeho pokoj byl sice na opačné straně bytu, ale kdoví, jak byl hlasitý. Zamračila jsem se. Doufám, že to neuslyším.

„A za třetí...“ Zvedl se od stolu a postavil se těsně přede mě. Převyšoval mě o několik centimetrů a musela jsem zaklonit hlavu, abych mohla opětovat temný pohled jeho karamelových očí. „Je mi úplně jedno, že tvoje nohy vypadají v těchhle šortkách skvěle.“

Do tváří se mi nahrnula horkost, ale ani jsem nemrkla.

„My dva spolu v žádném případě neskončíme v posteli. Takže si nedělej žádné naděje, rozumělas?“

Přejel mě zamračeným pohledem a ucítila jsem jeho dech na spáncích. Žaludek jsem měla jako na vodě a nemělo to nic společného s hladem, který jsem pomalu dostávala. Příjemně voněl – cítila jsem směs sprchového gelu a máty. Byl najednou tak blízko, že mi trvalo několik vteřin, než jsem pochopila, co mi právě sdělil.

„Nerada bych způsobila šrámy tvému egu,“ řekla jsem suše, „ale svou touhu po drsnácích jsem uspokojila už před pár lety.“ Což byla pravda. Neměla jsem v úmyslu si v dohledné době s tímhle chlápkiem cokoli začít.

S tím nepočítal. V jeho očích problesklo překvapení dřív, než si poškrábal nos, a o kousek poodstoupil.

„No dobře, tak tedy vítej v Casa de White.“ Napráhl ke mně ruku. „Já jsem Kaden.“

Na chvílku jsem byla úplně mimo. Potom jsem vytřeštila oči a nadšením poskočila. „Znamená to, že mám ten pokoj?“ zapištěla jsem.

Kaden se zatvářil zasmušile. „Už teď porušuješ pravidlo číslo jedna.“

Okamžitě jsem přestala poskakovat a výška mého hlasu klesla do normálních mezí. „Sorry, já jsem Allie.“ Šlo to jako po másle, žádné škobrtnutí ani zardění při vyslovení mého nového jména. Nejspíš pomohlo, že jsem ho použila už při předchozích prohlídkách bytů. Podala jsem mu ruku. Ta jeho byla teplá a drsná. Blesk, který mi při stisknutí ruky projel až do žaludku, mě zasáhl naprosto nepřipravenou. Stejně jako

chvění, které ve mně spustilo lehké kroužení jeho palce po hřbetu mé ruky. Okamžitě jsem odtáhla ruku a pohoršeně se na něj podívala.

„Chtěl jsem jen vědět, jestli jsi rozuměla pravidlu číslo tři.“ Se sebevědomým úsměvem strčil ruce do kapes.

Pohrdavě jsem si odfrkla.

Ten týpek vypadal skvěle, ale nebyl neodolatelný. Jeho takzvaná pravidla byla směšná a povrchní. Několikrát jsem si protřela hřbet ruky, abych to chvění zahnala. Zatraceně, proč musel mít tak teplé ruce?

„Kdy se tedy můžu nastěhovat?“

Kaden pokrčil rameny a otočil se směrem ke dveřím. „Pošli mi na účet nájem a půlku kauce a pokoj je tvůj.“

Do radostného tance jsem se pustila, až když odešel z místnosti.

2. kapitola

„Ty vypadají tak úžasně!“ Dawniny kulaté oči se rozšířily, když v našem obrovském nákupním koši uviděla světelný řetěz sestávající ze spousty malých hvězdiček. Mezitím jsme došly do oddělení s přehozy a potahy, ale spoustu křiklavých květinových vzorů, které ze všech stran bily do očí, jsem sledovala trochu opovržlivě a potom jsem se otočila ke své nové kamarádce.

Dawn jsem poznala při úvodní přednášce. Dorazily jsme obě příliš brzy, a zatímco jsme čekaly, začaly jsme si povídat – byl to osud, tím jsem si celkem jistá. Nic jiného to totiž být nemohlo. Dawn tu taky byla nová. Sice se nepřestěhovala, aby prchla před svojí rodinou, ale před svým expřítelem, který ji po šesti letech podvedl. Musela zkrátka pryč – a teď jsme byly spolu tady v obchodním domě Target a v oddělení s doplňky a dekoracemi hledaly něco do svých pokojů. Dvouhodinový výlet do Portlandu nám oběma udělal dobře, kromě toho jsme se mohly trochu seznámit s okolím Woodshillu.

„Vezmi si ten s květinami,“ řekla mi a zmizela ve vedlejší uličce. „Nebo ten růžový!“ Její kaštanově hnědá kštice se za chvíličku vynořila u regálu s lampami. Nejspíš stála na špičkách, vypadalo to, že musí pořádně natahovat krk.

Okukovala jsem nabídku. Chtěla jsem mít zařízení, které si vyberu sama, a kytičky nebyly zrovna můj šálek kávy. I když jsem měla ráda ženský styl, upřednostňovala jsem spíš jednodušší design. Šla jsem uličkou dál. Dawn držela nad hlavou několik lampiček a chtěla znát můj názor. Na konci řady jsem objevila tlustý háčkovaný krémový přehoz s třepením na koncích. Ten by se skvěle hodil k závěsům, které jsem už měla ve vozíku.

„Co říkáš na tenhle?“ zavolala jsem a zvedla přehoz nad hlavu. Dawn se vynořila zpoza rohu s noční lampičkou s růžovým stínidlem v ruce.

„Jednoduché a hezké. Sedí to k ostatním věcem,“ řekla a zvedla lampičku. „Co tahle?“

I na tuhle vzdálenost jsem mohla vidět, jak se stínítko třpytí.

„Vypadá, jako bys ji našla v dětském oddělení.“

Dawn se zasmála a položil lampu do svého košíku. „Bingo!“

Kadena by určitě trefil šlak, kdybych si přinesla něco takového. Na druhou stranu mu není nic do toho, jak si vybavím svůj pokoj. Celý týden jsem musela strávit v hostelu, než mi Kaden konečně dal klíče od bytu. Předchozí nájemník potřeboval víc času na vyzvednutí své postele, než bylo v plánu. Ale dneska se konečně můžu nastěhovat.

Kaden působil ráno při předávání klíčů dost našťavaně, jako by svého rozhodnutí litoval. Ale to byl jeho problém, ne můj.

Hned poté jsme s Dawn vyrazily na nákup, abych si pořídila své první vlastní vybavení bytu.

Už na střední jsem si něco našetřila. Peníze, které jsem dostala za doučování nebo od příbuzných k narozeninám nebo při jiných příležitostech, jsem si vždycky dávala stranou. Díky tomu jsem mohla bez potíží zaplatit všechno, co jsem si vybrala.

Kromě toho jsem měla spořicí účet, který mi založila máma, ale ten jsem využívala jen v případě nouze nebo na věci, které byly bezpodmínečně nutné – jako například studijní poplatky. Koneckonců by za to měla zaplatit. Bylo mi zle, když jsem si vzpomněla, proč mi dala peníze k dispozici. Opravdu věřila, že se nechám podplatit a při pohledu na nějaké bankovky zapomenu, co se stalo? To si počká. Ale i když si mě nekoupila – představoval pro mě fakt, že můžu utratit nějaké její peníze, alespoň malou pomstu, kterou jsem si chtěla užít.

Zhluboka jsem se nadechla, abych na to přestala myslet. Chtěla jsem se soustředit jen na tenhle nákup.

„Potřebuješ nějaký stůl?“ zeptala se Dawn, zatímco jsme projížděly dalším oddělením. Zůstala stát před rozkládacím modelem se zamyšlenou tváří. Sáhla pod desku stolu a tak dlouho s ním lomcovala, až se mechanismus dal do pohybu a stůl se začal skládat. Dawn zaúpěla a chvíli to vypadalo, že ztratí rovnováhu, nakonec to zvládla a s přivřenýma očima si prohlížela kus nábytku.

„Ne, předchozí nájemník tam nechal psací stůl a poličku. Kaden říkal, že jestli se mi ten krám nelíbí, mám si ho sama odstranit.“ Protočila jsem panenky. „Naštěstí si vyzvedl postel. Ta vypadala opravdu děsně.“

Dawn zvedla obočí. „Ten chlápek musí být fakt protivný.“

„To není to první, co mě napadne, když si na něj vzpomenu,“ odpověděla jsem. Doufám, že to půjde dobře, neměla jsem chuť se hned zase stěhovat. Hledání bylo příšerné. Soucítila jsem se všemi, kdo museli absolvovat podobný prohlídkový maraton jako já. Budu skvělá spolubydlící. Rozhodně to mám v plánu. Kaden nebude mít důvod chtít mě vyhodit.

„Kéž bych nedostala tu kolej,“ povzdechla si Dawn a opřela se oběma rukama o nízký stolek za sebou. Dawn byla drobná a celkově spíš křehká, na rozdíl ode mě měla vysloveně ženské křivky. „Mohly jsme si najít byt spolu.“

„To je fakt škoda,“ souhlasila jsem a tlačila vozík dál kupředu. Byl teď opravdu plný – různé polštáře, přehoz, měkký koberec, svítýlka a různé dekorační předměty byly naházené jeden přes druhý. Přesto bylo na první pohled jasné, co které z nás patří. Dawn byla jako pestrý ptáček a úplně stejně bude vypadat její pokoj, zatímco já jsem si vybrala pastelové odstíny a jednu základní – krémovou barvu.

„Moje spolubydlící je totiž pitomá nána,“ pokračovala Dawn. „Jsem tady teprve dva týdny a ona za tu dobu vystřídala už tři chlapy. Pokaždé mě prostě vyhodí! Někdy si říkám, že tam na protest příště zůstanu sedět. Ale vážně, chtěla bys přihlížet souloži svého spolubydlícího?“

Tahle věta před mýma očima vyvolala obrazy, které bych radši vůbec neviděla. Dobře, Kaden nevypadal špatně, to jsem musela přiznat. Už jeho dobře tvarované paže dávaly tušit, že sportuje. Potom tady byly černé linie, které se táhly přes jeho bicepsy, a tahy písmen...

Rozhodně jsem zatřásla hlavou, abych z ní dostala obraz jeho nahé zpocené kůže. „Ne, to bych nechtěla. Přičemž v tomhle případě je to ještě trochu jiné,“ odpověděla jsem konečně. Pauza byla asi příliš velká – pohled, který na mě moje nová kamarádka vrhla, byl nejdřív pátravý, pak se jí po tváři rozlil úsměv, který prohloubil d'olíčky v jejích tvářích.

„Ach ano? Něco jiného?“ zopakovala a pozvedla obočí.

Zopakovala jsem její gesto. „Ano, přece jen nebydlíme v jedné místnosti a nemám všechno takhle zblízka.“

Bleskově chňapla po polštáři z nákupního vozíku a začala mě s ním bít. Se smíchem jsem uhnula.

„To není vtipný!“ Nechala polštář spadnout do vozíku a zakryla si obličej rukama. „Fakt to není vtipný. Jednak to vypadá, že bez potíží sbalí každý týden jiného chlapa. Chápeš to? Jsme ve Woodshillu! Koho by napadlo, že na takovém maloměstě bude všude pobíhat tolik sexy kluků?“

V tom jsem s ní musela souhlasit. Teď na začátku semestru člověk potkal na každém rohu někoho v našem věku – to byla výhoda univerzitního města, sexy muži, kam oko pohlédlo.

„Mám pro tebe návrh,“ řekla jsem a položila Dawn ruku okolo ramen.

Promnula si kořen nosu a v jejích oříškově hnědých očích jsem uviděla jiskřičku naděje. „Poslouchám.“

„Vždycky když budeš mít potíže se svou spolubydlící, přijdeš ke mně. Není to sice ideální řešení, pravidla mého skvělého spolubydlícího znáš,“ řekla jsem se znechuceným výrazem ve tváři a Dawn se pohrdavě uchechtla. Vyprávěla jsem jí o prohlídce bytu dost důkladně. Považovala Kadenova

pravidla za hloupá stejně jako já. „Ale můžeme se zavřít u mě v pokoji. Alespoň dokud nebudeš moct na kolej.“

Mezitím jsme došly do oddělení se svíčkami a rámečky. Automaticky jsem sáhla po páru obrovských svíček, které voněly po vanilce a kokosu. Ani ty jsem doma nikdy neměla. Moje matka měla pocit, že voní lacině. Mně tahle vůně přišla úžasná a už jsem se těšila, jak si to v pokoji udělám pěkně útulné.

„Ty jsi můj anděl, Allie Harperová,“ řekla Dawn. Poklepala mi po rameni a vážně se na mě podívala. „Děkuju.“

Zalila mě vlna horkosti a radši jsem se otočila. Ještě nikdy mi nikdo nic takového neřekl. Vždycky jsem byla jen Allie, super kočka. Nebo Allie, koza od vedle. Kráva, coura. Nevěděla jsem, jak reagovat na tahle láskyplná slova.

Dawn se na chvíličku zamračila. Vypadalo to, že vycítila mou nejistotu a rychle změnila téma. „Ty věci nahoře jsou hezké, nechceš je?“ Ukázala prstem na bílé ozdobné rámečky. Musela jsem si stoupnout na špičky, abych dosáhla na horní regál.

„Opravdu sladké,“ řekla jsem zasněně. „Bohužel do nich nemám co dát.“ Vyklouzlo mi to. Slyšela jsem, jak uboze to zní. Snad mě teď Dawn nebude považovat za totálního lůzra. Bylo to koneckonců moje rozhodnutí, nechtěla jsem s sebou vláčet nic, co by mi připomínalo Denver. To, co jsem si v sobě nesla, bylo dost těžké samo o sobě, nepotřebovala jsem fotky, které by mi každý den připomínaly mou minulost.

„Taková pitomost. S tím musíme rovnou něco udělat,“ navrhl Dawn a bleskově vytáhla svůj mobil. Postavila se přede mě, takže jsem jí koukala přes rameno, a nastavila foťák.

„Teď? Tady?“ řekla jsem o oktávu výš než obvykle. Okolo nás procházeli lidé a já jsem cítila, jak na nás někteří z nich zírají.

„Jasně, proč ne?“ odvětila Dawn bezstarostně a zeširoka se usmála do foťáku. „A teď: boloňské špagety!“

Zaraženě jsem se usmívala. Moje zelenošedé oči působily na obrazovce mobilu temně.

„Vykašli se na lidi!“ Dawn mě strčila loktem do žeber. „Teď to řekni pěkně nahlas, ať to slyší celý obchod: boloňské špagetýýý! No tak, Allie.“

Nešlo to jinak. Zavrtěla jsem hlavou, zeširoka jsem se usmála a zakřičela: „Boloňské špagetýýý!“

Tentokrát byl úsměv, který na mě zářil z obrazovky mobilu, ten pravý.

Tenhle obrázek byl první dekorace, kterou jsem si ve svém novém pokoji vystavila. Na zpáteční cestě jsme kvůli tomu ještě jednou zastavily a nechaly si fotky vytisknout. A teď jsme se s Dawn z okenního parapetu usmívaly na celou místnost. Upřímně řečeno, nevypadaly jsme na té fotce nijak skvěle – obě jsme měly univerzitní tričko a vlasy jsme měly jen tak stažené do ohonu, přičemž mně velká část vlasů trčela všude kolem. Na krátké vlasy jsem si ještě musela trochu zvykat. Přesto se mi ta fotka líbila. Dawn si taky koupila rámeček, aby si fotku vystavila na koleji. Netušila jsem, jak se nám to povedlo, ale měla jsem dojem, že jsme dneska položily dobré základy našeho přátelství. Díky Dawn jsem měla pocit, že něco takového opravdu existuje. Kamarádství, jen tak. Ne proto, aby měl člověk z druhého co největší prospěch. Bez tlaku, bez potřeby druhého přetrumfnout.

Musela jsem si přiznat, že jsem na nás byla docela pyšná. Složily jsme spolu polici a komodu, která se za dveře vešla přesně na milimetry. Protože jsem pokoj zapomněla změřit, bylo to opravdu štěstí. Teď zbývala ještě pohovka na spaní, ukázalo se ale, že to bude složitější, než jsme čekaly. Na spodní straně chyběly otvory, kromě toho k sobě jednotlivé díly výsuvného šuplíku neseděly. Jeden byl delší než druhý, evidentně to byla chyba od výroby. Vlastně jsem to měla celé reklamovat, ale neměla jsem nejmenší chuť to znovu táhnout dolů a vézt zpátky. Přirozeně jsme ani já, ani Dawn neměly žádné nářadí, a bez vrtačky se s tím nedalo nic dělat. Frustrovaně jsem si sedla na podlahu. Cítila jsem každý sval a začala jsem se potit. Všechno mě bolelo. Díky pilates jsem byla v docela dobré formě, ale skladnice ze mě rozhodně nebude.

„To není možný!“

„Nechápu, co je tady špatně,“ dodala Dawn s tužkou v puse. Sotva jsem jí rozuměla. Raději si ji dala za ucho.

„Asi budu muset spát na tomhle,“ řekla jsem poraženě a rozbalila koberec. Hladila jsem umělou kožešinu, jako by to bylo zvíře, kočka.

„Blbost, to zvládneme,“ zavrčela a trošku mi připomněla čivavu. Nechtěně jsem se usmála. V tu chvíli jsem uslyšela bouchnout dveře a tlumené hlasy z chodby. Skvělé, můj spolubydlící byl doma.

Dawn doširoka otevřela oči. „Zeptáme se ho, jestli nemá vrtačku?“ Zvedla se tak rychle, že spíš připomínala skřítku.

Znovu jsem se pousmála.

„Trošku si ho tím prověříme.“

„A co když nechci?“ řekla jsem a zvedla jsem se taky.

Uhladila si tričko, vytřepala z něj třísky a kontrolovala svůj účes. „Jak vypadám?“ zeptala se a otočila se kolem osy.

„Myslím, že potřebujeme sprchu,“ odpověděla jsem jí.

Přiblížily jsme se ke dveřím a chvíli jsme poslouchaly. Druhý hlas byl jednoznačně mužský. Takže bychom Kadena nemusely tolik rušit.

„Myslíš, že je proti pravidlům, když ho požádám o půjčení vrtačky?“ zašeptala jsem, jako by nás mohli slyšet.

„Blbost. Nenech se od toho idiota takhle zastrašit,“ odpověděla Dawn a poodstoupila od dveří. Žmoulala jsem v rukou lem trička a zamyslela jsem se. Samozřejmě jsem se nechtěla nechat zastrašit, ale ten pokoj byl pro mě důležitý. Nechtěla jsem tomu pitomci lézt na nervy, a už vůbec ne první den. Než jsem si to ale mohla rozmyslet, otevřela Dawn prudce dveře a kráčela do obývacího pokoje.

„Dawn!“ sykla jsem a pospíchala za ní.

Kaden byl v kuchyni a právě si vytahoval pivo z ledničky. I zezadu – nebo možná právě zezadu – byl kus. Měl na sobě rezavé džíny, které hezky zvýrazňovaly jeho zadek, a těsné tmavě zelené tričko, které se mu v ramenou napínalo a automaticky přilákalo můj pohled k jeho svalnatým pažím. Vedle Kadena stál černovlasý kluk opřený o kuchyňskou linku. Byl vysoký a působil štíhle. Jeho kostkovaná košile byla volná, rukávy měl vyhrnuté až k loktům.

„Ahoj, ty musíš být Alliin spolubydlící!“ Dawn si stoupla před tmavovlasého kluka, který se k ní otočil. Jeho zvědavý pohled byl překvapivě přátelský v porovnání s Kadenovým výrazem. „Nejdřív ti chci říct, že mi ta tvoje pravidla připá-

dají dost ujetá. Teda, podívej se na sebe a pak se podívej na ni.“ Dawn divoce ukázala na mě a já bych se v tu chvíli nejraději propadla do země. Nebo se rozplynula. Jedno z toho rozhodně. „Nemyslím si, že má zapotřebí tě svádět. Kromě toho mi přijde neuvěřitelný, že o ženách přemýšlíš takhle a strkáš nás všechny do jednoho pytle. Odkud si myslíš, že víš, co ve svém volném čase děláme? Tím chci říct, že nás klidně může bavit wrestling a můžeme profesionálně hrát fotbal.“

Kaden zavřel dveře od lednice a pomalu se otočil. Prohlížel si Dawn s povytaženým obočím a se zájmem sledoval, jak peskuje jeho kamaráda. Vypadal, skoro jako by se usmíval.

Ale jen skoro.

Rychle jsem přistoupila k Dawn a položila jsem jí ruku na rameno. Sehnula jsem se a zašeptala: „To není on.“

Ztuhla. „Cože, to není on?“

Kývla jsem hlavou směrem ke Kadenovi. „To je Kaden, můj spolubydlící. Kadene, to je moje kamarádka Dawn.“

Druhý kluk se mezitím rozesmál, měl ve tvářích d'olíčky. „Starouši, vypadá to, že jsi k holkám nebyl dost zdvořilý.“

Kaden zamrkal, lehce trhl rameny a hlasitě si otevřel pivo. Podal ho přes kuchyňskou linku klukovi, otevřel si druhé a rovnou se napil. Potom si hřbetem ruky otřel ústa a sjel mě pohledem odshora dolů. Vypadalo to, že se mu něco nelíbí, nakrčil čelo, otočil se a vydal se směrem ke gauči. Dawn ignoroval úplně.

„Ahoj, já jsem Spencer,“ řekl jeho kamarád a podal ruku nejdřív Dawn. „Těší mě, že vás obě poznávám.“

„Ahoj,“ odpověděla jsem. „Já jsem Allie.“

„Už jsem o tobě slyšel,“ prohodil směrem ke Kadenovi. Potřásl hlavou a jeho úsměv se ještě rozšířil. „A ty jsi tím pádem Dawn, co se zajímá o wrestling a profesionálně hraje fotbal.“

„Promiň, nechtěla jsem udělat špatný dojem.“ Najednou byla překvapivě tichá, nemohla jsem se ubránit úsměvu.

„Ach, to jsi rozhodně neudělala.“ Spencer zamrkal a já jsem si teprve teď všimla, že jeho oči jsou zářivě modré.

Zatímco se ti dva bavili, uvědomila jsem si, proč jsme sem vlastně přišly. Jestli se chci dneska v noci vyspat, potřebuji nutně svou novou pohovku.

„Ehm,“ přistoupila jsem zezadu ke gauči, na kterém seděl můj nový spolubydlící. Kaden zaklonil hlavu a zamračeně se na mě podíval. „Nemáš náhodou vrtačku?“

„Na co potřebuješ vrtačku?“ zeptal se zvědavě, ale jeho pohled zůstal pořád stejně kritický.

Nejradši bych mu odpověděla: „Co je ti do toho!“ V poslední vteřině jsem to ale nevyslovila, vždyť jsem od něj něco chtěla.

„Zjistila jsem, že nemůžu složit pohovku, protože tam chybí nějaké díry,“ řekla jsem a snažila jsem se to říct co nej přátelštějším tónem. „Potřebuji tam nějaké vyvrtat.“

Kaden kývl a znovu se zadíval dopředu.

„Žádnou vrtačku nemám.“

Potřebovala jsem chvilku, než mi došlo, co tím myslí. „Proč tě teda zajímá, na co ji potřebuju?“

„Chtěl jsem jen vědět, jestli opravdu nějakou potřebuješ, nebo jestli jsi příliš hloupá na to, aby sis přečetla návod.“ Potom sáhl po ovladači na stolku a zapnul si televizi. Cítila jsem, jak ve mně stoupá příval vzteku z té hnusné urážky.

„To znamená, že tu vrtačku máš, ale nechceš mi ji půjčit?“ zeptala jsem se a snažila jsem se zachovat klid. To, jak tady seděl se svým zatraceným pivem v ruce, v pohodě a bezstarostně, mě dohánělo k šílenství. Ani se neobtěžoval zvednout oči od obrazovky.

„Přesně tak.“

Vyrazila jsem ze sebe zoufalé zakvílení a otočila jsem se na podpatku. Se zaťatými pěstmi jsem se dověkla do pokoje, sebrala z podlahy návod a vrátila se do obýváku. Tentokrát jsem gauč oběhla a postavila jsem se před Kadena tak, že neviděl na obrazovku. Se zadostiučiněním jsem sledovala, jak se jeho lhostejnost pomalu mění ve vztek. Přivřel oči a otevřel ústa, ale nepustila jsem ho ke slovu.

„Tady,“ strčila jsem mu návod rovnou pod nos. Asi to bylo příliš blízko, protože nejdřív ucukl. „Krok 13b. Zatloukly jsme klíny, sestavily první část a do pravé části jsme našroubovaly všechny šrouby. Tady,“ poklepala jsem našťvaně na obrázek prstem, „mají být předvrtané díry, ale žádné tam nejsou. Takže by bylo opravdu velmi milé, kdybys mi tu zatracenou vrtačku půjčil!“

Naráz bylo v bytě ticho. Dawn a Spencer přerušili rozhovor a zírali na mě. „Nechovej se jako pitomec, starouši,“ řekl nakonec Spencer.

„Jo, přesně, nebuď pitomec, starouši,“ přizvukovala Dawn, za normálních okolností by mě to rozesmálo. Teď jsem ale byla vzteky bez sebe, a když jsem uviděla Kadenovy sevřené rty, bylo mi jasné, že situaci rozhodně nepovažuje za veselou. Znovu mě sjel tím svým nesnesitelným, zlobným pohledem.

„Jsi na tenkém ledě,“ řekl sotva slyšitelně a zvedl se tak nečekaně, že jsem překvapeně uhnula a lýtky narazila do

malého stolku. Vytřeštila jsem oči, jak jsem klopýtla, a divoce jsem rozhodila rukama, abych neztratila rovnováhu. Ale Kaden už mě držel za předloktí. Překvapeně jsem hleděla na jeho ruce, které mě příjemně chladily na zpocené kůži. Asi díky pivu, které předtím držel. Můj pohled putoval od jeho rukou přes silné paže zpátky k obličeji. Poprvé jsem si všimla jeho plnějšího spodního rtu a malého dolíčku na bradě, který většinou zakrývaly vousy.

Vypadalo to, že si mě prohlíží stejně intenzivně jako já jeho. Nejspíš si všiml i několika pih na mém nose, tak byl blízko. Cítila jsem jeho hrudník na svém a vytušila tep jeho srdce. Potom zamrkal a ta chvíle byla pryč. Okamžitě mě pustil a vyrazil z obýváku. Zalapala jsem po dechu a vroucně jsem si přála, aby si toho Dawn a Spencer nevšimli. Když jsem se otočila, měli oba hlavu otočenou směrem do chodby, odkud se ozýval hlasitý rachot.

Kaden se objevil ve dveřích. „Tady,“ řekl úsečně a podal mi tmavě zelený kufřík. „Dej pozor, ať s tím něco neprovedeš.“

„Taky bys nám s tím mohl jednoduše pomoci, místo aby ses choval jako pitomec,“ pronesla Dawn se sladkým úsměvem.

Uměla být malý ďáblík, když chtěla. Tuhle její stránku jsem měla ráda, ale dobrý bože, jestli se nebude ke Kadenovi chovat přátelštěji, budu ji muset osobně uskrtit. Jeho nepřátelské chování se mi nelíbilo stejně jako jí a nejraději bych mu jeho hnusné poznámky omlátila o hlavu. Někdo ho musel přiblížit realitě, ale v tuhle chvíli bylo jedno, jak nesnesitelný Kaden byl – budu s ním muset strávit následující měsíce v jednom bytě. Nechtěla jsem ho zbytečně dráždit, už vůbec ne hned na začátku. Nedokázala jsem dobře odhadnout ani jeho, ani svou situaci.

„Myslím, že to zvládneme samy,“ řekla jsem proto rychle a šla jsem ke Kadenovi, abych si od něj vzala kufřík. Byl mnohem těžší, než jsem očekávala, takže jsem ho musela chytit i druhou rukou. Jasně že tenhle chlápek nemohl mít běžné náradí, ale nějaké speciální s hromadou příslušenství, které normální člověk sotva někdy využije.

„Pomůžu vám,“ řekl Spencer a rozběhl se napříč obývánkem. „Kde je ten kousek?“

Ignorovala jsem Kadenův rozzuřený pohled a šla za Spencerem do svého pokoje. Dveře byly otevřené, ale než vstoupil, vrhl na mě tázavý pohled. Kývla jsem.

„No teda! Co se Ethan vystěhoval, ledaco se tu změnilo!“ Spencer si prohlédl svíčky a světýlka, zběžně se podíval za dveře na komodu a poličky, do kterých jsem si poskládala pár svých věcí. Lahvičky s parfémů byly seřazené jedna vedle druhé a taky několik pořadačů na papíry. Boty jsem měla srovnané na komodě a světýlka visela nad psacím stolem.

„Páchne to tady, jako by někdo snědl spoustu vanilkové zmrzliny a potom ji vyzvracel,“ zazněl Kadenův hlas těsně za mnou. Otočila jsem se.

S opovržlivým výrazem si Kaden prohlédl chaos na podlaze, potom se okolo mě protlačil a pustil se do pohovky.

„Tady chybí otvory,“ vysvětlila jsem. „Už jsme zkoušely díly otočit, ale nefungovalo to. Tak jsem si myslela,“ postavila jsem kufr s náradím, přistoupila jsem ke Kadenovi a ukázala přes jeho rameno na kus dřeva, který byl vadný, „že tam musíme nějaké navrtat. Snad to pak bude sedět. Ovšem je tam ještě jeden díl, který je příliš dlouhý.“

„Třeba by se to mohlo uřezat,“ navrhla Dawn.

Zavrtěla jsem hlavou. „Nemyslím si, že to bude fungovat. Poškodí se vlákna a dřevo se rozlomí. Musí mě to udržet, nakonec bych měla strach, že to postel nevydrží.“

Kaden se na mě zdola podíval. Mezi jeho hustými řasami se zablesklo. „To by přirozeně byla škoda.“

Protočila jsem panenky. Spencer se tiše zasmál, takže jsem vrhla zničující pohled i na něj. Bylo jasné, že si na tenhle druh humoru budu muset zvyknout, když teď budu bydlet s mužem.

„Myslím, že bych nechtěl být zodpovědný za to, že Allie svou postel nebude moct použít, jak bude potřebovat,“ řekl Spencer vážně a položil si ruku na prsa. „S tím musíme něco udělat, kámo.“

Poprvé jsem viděla, jak se Kaden White směje – slušelo mu to. Smál se nejen ústy, ale i očima. Tvořily se mu okolo nich malé vrásky a v jeho karamelově hnědých zorníčkách se zrcadlil lišácký úsměv.

„Máš pravdu. To si nemůžeme vzít na svědomí.“ S těmito slovy si přitáhl kufr s náradím a vytáhl vrtačku.

„Proboha, já jsem úplně hotová,“ zaúpěla jsem a svezla jsem se na gauč v obýváku. Dawn udělala o chvilku později totéž a opřela si hlavu o mé rameno.

„Já taky, myslím, že už se nikdy nezvednu.“ Kontrolně zvedla hlavu z mého ramene, ale hned jí zase klesla zpět. „Vidíš?“

„To je vážně blbý,“ řekl Spencer, který se usadil na druhé straně velké pohovky ve tvaru U. „Pokud se nemýlím, pozval Kaden na později pár lidí.“

„Aha.“ Okamžitě jsem začala horečnatě přemýšlet, co to pro mě znamená. Budu se muset zavřít ve svém pokoji? Nebo bude můj spolubydlící pořádát párty? Takhle to bylo obvykle v Denveru.

„Žádné obavy, myslím, že nemá v plánu pořádát orgie.“ Spencer zamrkal. Uvědomila jsem si, že to dělá překvapivě často. Proč se tak moc snažil vytvořit v našem bytě příjemnou atmosféru, pro mě byla hádanka. Někdy to působilo až strojeně. Přesto, anebo možná právě proto, mi byl sympatický.

„Vlastně asi půjdu rovnou do postele,“ řekla jsem zamýšleně. „Nepřidáš se?“

„Tedy já se přidám rozhodně,“ odpověděl šklebící se Spencer. Obě jsme ho probodly pohledem. Omluvně zvedl ruce. „Sorry, ale když dáváš takové nabídky...“

Zatřásla jsem hlavou a taky jsem se na něj zašklebila. Dawn na mém rameně hlasitě zívla. „Obávám se, že musím domů. Dneska mám volno, tak jsem ještě chtěla zavolat tátovi.“

„Jasně, mám tě odvézt?“

„Ale prosím tě, jsem tam za deset minut. Odpočiň si a zabydli se. Celý den jsme dřely, tak si to trochu užij.“ Vstala a protáhla se. „Uf, mám namožené snad všechny svaly.“

„Já taky!“ Třela jsem si svaly na ramenou, které mě obzvlášť bolely. „Naštěstí máme zítra volno. Myslím, že budu po dnešku chodit jako robot.“

Dawn se zasmála a společně jsme vyšly do chodby. U dveří jsem ji pevně objala.

„Díky. Zachránilas mě. Sama bych to nikdy nezahládla.“

„Ale jo. Jsi silná, nezávislá žena,“ odpověděla Dawn přehnaně vážně a já jsem se musela zase smát. „Napiš mi

pak ohledně pondělí. Můžeme si ještě dát kafe před přednáškou.“

Obě jsme jako hlavní obor studovaly angličtinu, ale Dawn měla jiné doplňkové obory. Už jsem se na naše společné přednášky těšila. Aspoň nebudu po obrovském kampusu bloudit celou dobu sama. „Jasně že napíšu. A moje nabídka trvá. Když tě bude tvoje spolubydlící nervovat, tak prostě přijď.“

„Tak jo.“ Než zmizela na schodech, zavolala ještě jednou z chodby směrem do obýváku: „Ahoj kluci!“

Slyšela jsem bručení, to byl určitě Spencer. Dawn se na mě ještě jednou podívala svým vážným pohledem, který říkal: Jen se nenech zastrašit! Potom vyrazila ze dveří a já jsem zůstala sama. Šla jsem zpátky do pokoje, posbírala kosmetiku a vyrazila jsem do koupelny. Teprve teď jsem měla možnost pořádně se tam rozhlédnout. Byla překvapivě světlá díky světlým obkladům a okénku nad toaletou. Když jsem se ale otočila, abych za sebou mohla zamknout, zarazila jsem se. „Co to, k čertu, má znamenat?“

Vyrazila jsem ze dveří a rozhlédla se po obýváku. Na gauči seděl jen Spencer a hrál na konzole, která odtud vypadala jako nejnovější playstation.

„Kadene?“ zavolala jsem směrem do obýváku. Žádná odpověď.

„Myslím, že je ve svém pokoji,“ řekl Spencer, aniž by vzhlédl, a pokynul směrem k jediným zavřeným dveřím v bytě.

Zaváhala jsem, pak jsem prošla obývánkem a nesměle jsem zaklepala na dveře. Žádná odpověď. Zaklepala jsem znovu. Nerozhodně jsem chvíli čekala, ale zase žádná odpověď, zmáčkla jsem kliku.

„Hele, můžeš mi říct, kde je klíč od koupelny?“ zeptala jsem se. Letmo jsem zaregistrovala police plné ošuntělých časopisů, obrovský psací stůl se dvěma obrazovkami, na kterých byly otevřené grafické programy, a stěny v odstínu kapučína. Velkou postel z ebenového dřeva, na jejímž rámu bylo rozložených několik triček, hned vedle noční stolek, na kterém leželo několik tužek. Dřív než jsem si mohla všimnout něčeho dalšího, stál Kaden přede mnou a zatarasil mi výhled.

„Jedna věc je, že mě nutíš montovat svůj podělaný nábytek,“ zavřel. „Ale lézt mi do pokoje, když pracuju, to tedy ne.“

Zmateně jsem se na něj podívala. V očích se mu temně zablýsklo.

„Promiň, chtěla jsem jen vědět, kde...“

„Rozuměl jsem, co chceš. Bohužel tě nejde přeslechnout.“ Rukou si třel čelo. „Poslouchej, můj limit je pro dnešek vyčerpaný.“

„*Tvůj* limit je vyčerpaný?“ zeptala jsem se nevěřícně. Strávila jsem celý den tím, že jsem dávala dohromady nábytek, abych měla zařízený pokoj. Zvládla jsem to a chtěla jsem si dát sprchu, ale za zavřenými dveřmi, abych se nemusela bát, že každou chvíli vtrhne dovnitř Kaden a zahrne mě svými nepříjemnými poznámkami. Dala jsem si ruce v bok. „Takže si v tom udělejme jasno!“ vyjela jsem na něj. „Za prvé jsem tě nenutila, abys mi montoval nábytek, akorát jsi vyvrtil dvě díry do rámu a všechno ostatní jsme udělaly s Dawn samy! A za druhé jsem tě chtěla požádat o klíč od koupelny, Kadene. To není nic hrozného. Ty mi říkáš, ať tě neobtěžuju se svými ženskými záležitostmi, ale máš horší nálady než žena při PMS!“

Kaden ani nemrkl. „Nemám žádné nálady, drahoušku. Jsem nesnesitelný.“ Chytil mě za ramena. Pod jeho dotekem mi kůže pod tričkem mravenčila a já proklínala své tělo, že tak moc touží po uvolňující masáži. Pak mě Kaden vystrčil před dveře svého pokoje. „A nezapomeň se tady.“ V následujícím okamžiku mi zavřel dveře před nosem.

3. kapitola

Sprcha bohužel vůbec nebyla uvolňující. Vlastně bych si mnohem raději dala vanu, ale vzhledem k tomu, že jsem neměla klíč a Kaden byl naprosto nevypočitatelný, netroufla jsem si. Místo toho jsem se bleskově osprchovala a proplížila se do svého pokoje.

Zády jsem se opřela o dveře a poprvé jsem se ve Woodshillu opravdu nadechla. A vydechla. Postupně jsem cítila, jak do celého mého těla proudí vzduch. Rozhostil se ve mně klid a já jsem otevřela oči. Bylo to takové, jak jsem si to vysnila. Na složené pohovce byl hebký přehoz a polštáře různých velikostí a tvarů. Nad stolem a podél police, kam jsem si mezitím poskládala svoje věci, visela světylka. Mé tužky a sešity byly uspořádané v šuplících ve stole. Na okně se na mě usmíval hned vedle Dawnina obličeje můj vlastní, napravo stál bílý budík. Závěsy byly zatažené jen napůl, takže sem oknem dopadaly poslední zbytky světla.

A v tu chvíli jsem nemohla jinak.